EPISODUL ŞAPTE: ULTIMA REZISTENŢĂ ÎMPOTRIVA HAITEI ÎN REGATUL FLORILOR PURPURII

— “Episode Seven: Last Stand Against the Pack in the Kingdom of the Purple Flowers” 2007 —

de John Langan

Traducerea: Roxana Brînceanu

„A rămas atât de multă ură pe lume, Spiderman.”

SAMUEL R. DELANY*, The Einstein Intersection*

„Hai, vino, opune-te.”

The Alarm, The Stand

„Nu-l atacară haite de câini vagabonzi turbaţi.”

DALE BAILEY*, Sfârşitul lumii pe care o cunoaştem*

După trei zile şi nopţi de hărţuială...

... în timpul cărora dormiseră în schimburi de câte treizeci, şaizeci şi nouăzeci de minute, pe banchetele din spate ale unor maşini mari sau SUV-uri, în holul unui hotel, într-un magazin de articole sportive de la capătul unui mall...

... **au reuşit să o ia înaintea Haitei**...

... care de la început fusese prea aproape iar acum nu lipsea mult să le sufle în ceafă, în ciuda capcanelor lui Wayne, toate inteligente, unele chiar ingenioase, cu care împuţinase Haita cu doi sau trei indivizi; până când reuşise să-i ademenească pe coridorul larg dintre zona restaurantelor şi intrarea principală în mall, unde detonase ceva care nu numai că făcuse să se prăbuşească podeaua, ci doborâse şi acoperişul, făcând să plouă cu cioburi de sticlă ca nişte ghilotine de dimensiuni reduse - Jackie dorise să rămână şi să-i termine pe supravieţuitori, dar Wayne declarase că încă era prea periculos şi o târâse pe uşă afară...

...**să traverseze Podul**... ...prea aglomerat de maşini ca să poată lua Jeepul Cherokee cu care Wayne navigase pe întinderea surprinzător de pustie a Autostrăzii 9 între mall şi Podul Mid-Hudson, ceea ce îi făcu să dezbată aspectele pro şi contra ale continuării drumului spre nord pe acest mal al Hudsonului, până ajungeau la următorul pod, care putea sau nu să fie liber (de data asta Wayne nu se putuse decide), apoi Jackie insistă că ar fi putut traversa pe acolo la fel de bine ca oriunde: pe partea cealaltă avea să fie o mulţime de maşini, iar dacă nu făceau nimic urmau să-şi irosească avansul şi s-ar fi înfruntat cu Haita în condiţiile *ei* (ceea ce, cu excepţia acelei prime şi teribile ciocniri, reuşiseră

să evite) - aşa că abandonară jeepul, îşi puseseră rucsacurile pe umeri, grele ca întotdeauna (gata cu odihna) şi (cu Podul clătinându-li-se sub picioare în bătaia vântului care şuiera printre cabluri ca un cor încălzindu-se) îşi croiră drum prin labirintul de automobile strivite, se pare, în toate felurile posibile, cu interioarele sufocate de florile purpurii supradimensionate şi cu tulpini groase pe care Jackie şi Wayne le găsiseră în majoritatea vehiculelor întâlnite până atunci, încolăcite în jurul volanelor, schimbătoarelor de viteze şi pedalelor (ferestrele fiind pudrate cu polen violet), ceea ce făcea ca manevrarea maşinilor să devină o problemă pentru rezolvarea căreia ei nu aveau nici uneltele, nici timpul necesar - exista o camionetă a cărei cabină era goală, dar era înghesuită în balustradă de alte trei maşini mai mici, ca şi cum ar fi împins-o până acolo...

...**să ridice tabăra pe celălalt mal**...

...pe un ieşind deasupra punctului unde Podul se insera printre dealurile abrupte de pe malul vestic al Hudsonului - Wayne observase pragul de piatră în timp ce urmau drumul în sus şi spre dreapta, pe lângă un alt roi de maşini pline de flori purpurii şi i-l arătă lui Jackie -, când ajunseră într-un loc de unde bordura devenea accesibilă din drum, urcară pe o potecă abruptă blocată de o poartă pe care Wayne era sigur că o putea deschide şi o conduse spre ea (cu toate că picioarele ei tremurau la perspectiva unui urcuş şi mai dificil), grăbind-o, murmurând încurajări, lăudând-o, până când ajunseră la capătul potecii şi desfăcu zăvorul porţii, o lăsă să treacă şi închise uşa în urmă - trecură prin ea, croindu-şi drum peste pietrele care acopereau pragul; nu avea mai mult de cinci metri lăţime, estimă ea; Podul reapăru în zare, apoi Wayne ridică mâna de parcă ar fi fost un ghid băştinaş semnalizând celorlalţi participanţi la safari că au ajuns...

...**şi au pregătit o ambuscadă**...

...Wayne, întorcându-se de-a lungul pragului imediat ce scăpaseră de rucsacuri, luând cu el numai sacul voluminos de pânză neagră, la care Jackie se gândea uneori ca la tolba lui cu şmecherii şi alteori ca la centura lui cu scule, şi unul dintre pistoale, lăsându-i ei cealaltă armă: puşca al cărei

nume nu şi-l amintea, dar pe care fusese foarte entuziasmat s-o găsească în magazinul de articole sportive, şi celelalte două pistoale, dintre care unul provenea din seiful tatălui lui, iar celălalt dintr-o maşină de poliţie părăsită - „nu trebuie să mă acoperi, spusese, dar fii atentă”, iar ea fusese, stând acolo cu geanta ei sprijinită de rucsacuri, puşca proptită de domul pântecului ei, în timp ce el refăcea drumul în josul dealului până la Pod şi apoi pe el, ca să instaleze o capcană la care se gândise, poate două, dacă avea timp, până când îl pierdu din vedere, ascuns de panta dealului din faţă.

Jackie...

... Jacqueline Marie DiSalvo; douăzeci de ani; 1,70 m, înaltă ca tatăl ei (cel mai probabil, mort); nu mai ştia câte kilograme, întrucât urcatul pe cântare nu mai era de ceva vreme în fruntea listei sale de priorităţi; păr castaniu închis, destul de lung ca să nu pară scurt; ochi căprui; trăsături bine proporţionate (cândva tatăl ei [mort] i le descrisese ca formale, lucru pe care ea nu fusese sigură cum să-l interpreteze); piele mai puţin bronzată decât s-ar fi aşteptat, având în vedere tot timpul petrecut afară în ultima lună: adevărat, în cea mai mare parte noaptea, şi fusese aproape o săptămână întreagă de ploi pe la mijlocul ei, dar totuşi; purta un tricou imens bărbătesc de bumbac alb, pantaloni de trening gri, şosete albe sportive de bumbac şi o pereche de Birkenstock confortabili, dar care deveneau prea strâmţi: de asemenea, cumpărarea pantofilor nu era o prioritate când fugeai (sau te clătinai, în cazul ei) să scapi cu viaţă - cu cinci săptămâni în urmă fusese cu treizeci şi cinci de zile mai puţin însărcinată, şase luni jumătate în loc de opt „de călătorie” (eufemismul favorit al doctorului ei [cel mai probabil, mort] pentru sarcină, ca şi cum purtarea unui copil ar fi fost o vacanţă exotică): o diferenţă care însemna, practic, o burtă mai mică, sâni mai mici, orice mai mic; o ea mai mică, care nu obosea atât de repede; care nu simţea tot timpul că i se taie răsuflarea; care nu dormea bine, dar oricum mai bine decât în ultima vreme, când confortul dispăruse cu ultimul tren; care nu avea nevoie să se oprească tot timpul să facă pipi, în timp ce Wayne stătea de pază cu pistolul scos, cu ochii măturând peisajul în mijlocul căruia se găseau, în eventualitatea (re)apariţiei neaşteptate a Haitei...

... **s-a**

aşezat să-l aştepte pe Wayne...

... Wayne Anthony Miller: douăzeci de ani, de fapt doar cu două zile mai tânăr decât Jackie: ea fiind născută pe trei iulie, el pe cinci; 1,90 m, vreo optzeci şi cinci de kilograme, neieşit încă din lălăiala adolescenţei (termenul mamei lui [cel mai probabil, moartă], pe care el o auzise folosindu-l la o petrecere de Anul Nou şi despre care îi mărturisise lui Jackie că îl făcea să se simtă trădat într-un mod fundamental); mâinile şi labele picioarelor mari, atârnând pe nişte braţe şi picioare lungi şi subţiri, ataşate unui tors înalt şi subţire; părul crescut lung, şaten deschis, blond până în adolescenţă, încadrând o faţă largă pătrată cu un nas mic, ochi înguşti şi gură generoasă; purta aceeaşi pereche de blugi care îl ţinuseră toată lună trecută şi care erau puţin uzaţi de atâta purtare (ce mai campanie publicitară: „Levi's: Te purtăm prin sfârşitul civilizaţiei; Numărul Unu în scenariile postapocaliptice"), cu o cămaşă roşie ecosez deschisă peste un tricou gri cu emblema neagră a lui Batman şi cea a lui Doc Marten - cu cinci săptămâni în urmă lucrase la Barnes and Noble, chiar la sud de Pod, pe partea cealaltă a râului, şi cheltuise din salariu mai mult decât ar fi trebuit la librăriile de acolo; diploma în Arte Liberale de la Dutchess County Community College o primise semestrul trecut; viitorul lui, care se învârtea în jurul viselor de a scrie un scenariu cu Batman, era încă, după cum îi plăcea să se exprime, în plin progres (asta pe vremea când viitorul se întindea mai departe de următoarele douăsprezece ore şi era cumva mai complex, însă şi cumva mai simplu decât încercarea de a localiza hrană şi un adăpost care putea fi apărat).

Soarele era fierbinte...

...cuptor era un cuvânt mai potrivit; cu toate că exista o briză serioasă suflând dinspre râu - Jackie presupunea că roca golaşă din jurul ei, o chestie cenuşie şi ascuţită despre care ar fi trebuit să ştie cum se numea, dar a cărei identitate părea să zacă în partea memoriei ei marcate cu „Nefolositor", amplifica senzaţia de căldură, care nu era absolut insuportabilă (avea să fie în curând, va gâfâi ca un câine şi cel mai probabil va simţi nevoia să se dezbrace până la lenjeria intimă, însă pentru moment radia plăcut prin trupul ei).

Mai târziu...

...după aproape două ore; oare ce tot făcuse?...

...**Wayne a revenit**...

...făcându-i cu mâna când ieşea de pe Pod; îi făcu şi ea cu mâna...

...**doar cât să ia nişte frânghie**...

...extrăgând-o din rucsac, un colac robust, aducând cu ceva utilizabil de un alpinist, şi pe care el fusese foarte bucuros să-l găsească într-un depozit acum două săptămâni, ceea ce Jackie nu înţelesese, întrucât frânghia părea destul de grea şi nu vedea rostul ca vreunul dintre ei să care mai multă greutate decât era absolut necesar - deja Wayne ducea mai mult decât partea lui ca să compenseze pentru ea; nu voia ca el să se extenueze din cauza incapacităţii de a renunţa la ceva ce s-ar fi putut dovedi folositor într-o zi - totuşi, nu spusese nimic, iar adăugarea frânghiei nu păruse să însemne vreo diferenţă semnificativă pentru el...

...**şi s-a întors la Pod**...

...unde întinse frânghia de-a curmezişul drumului, alergând înainte şi înapoi între o pereche de suporţi ai cablurilor, ţesând un fel de pânză de păianjen improvizată, despre care Jackie gândea că i-ar încetini pe cei mai slabi membri ai Haitei cam cu jumătate de secundă, şi că şeful (şefa?) şi însoţitorii ar trece prin ea imediat.

Când a terminat cu capcana finală...

...aceasta nu arăta deloc mai impresionantă decât atunci când Jackie înţelesese despre ce era vorba; cu toate că era mai mult decât se aşteptase, douăsprezece, poate cincisprezece fire pe care Wayne le instalase după un tipar pe care nu-l putea discerne, astfel că unele fire se întindeau la jumătate de metru sau mai mult în spatele celorlalte - nu prea dormise în timp ce el construia: ţinuse ochii deschişi pe parcursul procesului, dar, aşa cum făcuse foarte des în ultima zi şi jumătate, mintea îi rătăcise la copil, care trecuse de la ceea ce ea numea gimnastica zilnică, la o nemişcare completă, fără vreun semn pe care ea să-l simtă (şi în acest stadiu putea simţi multe), deja de aproape treizeci şi şase de ore, lucru care, după câte ştia, putea fi absolut normal:

era o criză dramatică de obstetricieni prin locurile astea (ha, ha!), şi în timp ce Wayne cunoştea surprinzător de multe despre diverse lucruri, experienţa lui tindea spre partea violentă a vieţii şi nu prea mult spre capătul spectrului referitor la miracolul vieţii - cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să-i asculte îngrijorările, să ridice din umeri şi să-i spună să nu-şi facă griji, sfat pe care ea deja şi-l dăduse sieşi şi care devenea imposibil de urmat -, putea simţi panica acumulându-se în ea, închegându-se într-o furtună care ar fi măturat-o într-un torent de lacrimi şi ţipete, pentru că fătul din ea era mort, purta un copil mort - ei bine, să fim cinstiţi, mintea ei nu rătăcise atât de mult, cât să ajungă direct la nelinişte şi la urmărirea progresului acesteia -, nu era sigură dacă Wayne nu întreţesuse în reţeaua sa vreunul dintre explozibilii (reali sau improvizaţi) care umpleau sacul lui cu şmecherii sau avea alte planuri pentru acel leagăn al pisicii supradimensionat...

... **el a venit înapoi**...

...şi era un lucru bun, pentru că soarele se ascunsese după dealurile din spatele ei şi, cu toate că cerul de deasupra era încă albastru, acel albastru închis care în următoarele ore avea să devină din ce în ce mai întunecat până la acea nuanţă de indigo pe care o lună de privit în sus la cerul nopţii o învăţase că era exact culoarea pe care apăreau stelele, deşi Haita îşi demonstrase nu o dată capacitatea de a-şi face apariţia în orice moment al zilei, nu încăpea îndoială că prefera să se deplaseze după apusul soarelui, şi, cu toate că Jackie se antrenase în folosirea pistoalelor, începuse trăgând asupra unui membru al Haitei de la o distanţă înspăimântător de mică (acesta fugise, neatins), avusese parte de o singură lecţie cu puşca (a cărei denumire îi stătea pe limbă) descărcată, şi nu avea încredere în abilitatea ei de a trage mai mult de un singur foc, dacă putea să-l tragă şi pe acela, lucru care nu spunea nimic despre capacitatea ei de a ucide sau măcar de a-şi nimeri ţinta, aşa încât atunci când Wayne făcu ultimul nod în bariera sa de frânghii şi porni să urce poteca, fu copleşită de uşurare...

...**şi a făcut focul**...

...folosind lemnul adunat de el din copacii de pe marginea drumului până la prag, o

încărcătură pe care o aranjă într-un foc mai mare decât considera ea înţelept, o scăpare aproape inexplicabilă din partea lui - doar dacă nu voia să fie vizibil; dacă era aşa, strategia era nouă: capcanele lui precedente se bazau pe o direcţie greşită, pe tentativa de a face Haita să creadă că ei doi s-ar afla într-un loc, pe când ei se aflau în realitate la o distanţă sigură, lucru care devenise din ce în ce mai dificil, întrucât Haita se adapta tacticilor lui - cinstit vorbind, Jackie fusese şocată că în mall capcana reuşise atât de bine, fiind atât de evidentă, ca toate eforturile lui de început, într-atât încât Haita probabil presupusese (dacă se puteau folosi astfel de cuvinte în privinţa lor; deşi cu siguranţă exista şi la ei un anumit proces de cogniţie) că nu putea fi o cursă şi intraseră drept în ea - obiectiv vorbind, nu era nevoie de foc, nu încă, pe prag era cald şi avea să fie aşa şi în cursul nopţii, în timp ce luminile Podului, un şir de becuri în formă de flăcări, subliniind arcul fiecăruia dintre cablurile de suspensie, începuseră să clipească pe măsură ce ziua scădea (unul dintre acele evenimente intermitente care întăreau caracterul aleator a ceea ce ea numea deja în sinea ei maşinăriile Lumii Vechi), strălucirea lor puternică traversând spectrul de la albastru la roşu şi înapoi la albastru, aveau lumină suficientă pentru ca Jackie să-şi citească exemplarul uzat din *La ce să te aştepţi când eşti însărcinată,* dacă ar fi dorit (nu dorea; se simţea vag vinovată din cauza asta, dar era prea obosită [şi - să spunem adevărul, speriată de ceea ce ar fi putut citi în carte despre nemişcarea copilului]), însă focul era un far şi o ispită, modul neîndemânatic al lui Wayne de a mirosi care membri ai Haitei supravieţuiseră la mall şi de a-i ghida peste Pod - sprijinindu-se de rucsacul ei şi acceptând chifla cu unt de arahide pe care i-o întindea el, Jackie se gândi: *Asta e cu adevărat ultima noastră rezistenţă; după patru săptămâni, opunem rezistenţă.*

Au mâncat în tăcere...

...aşa cum făceau aproape totul în ultima săptămână - înainte, Wayne fusese un vorbăreţ de proporţii epice, genul de persoană cu care nu începi o conversaţie decât dacă ai, să zicem, trei zile de pierdut, lucru pe care Jackie îl găsea în general fermecător, pentru că mult din ceea ce avea el de spus era amuzant şi interesant, iar dacă îşi mai dădea ochii peste cap asta se întâmpla numai atunci când el începea

să povestească despre vreo carte de benzi desenate de care era entuziasmat pe moment, pe care o putea diseca, şi chiar o făcea, în detalii microscopice, aiuritoare - pe ea nu o interesaseră niciodată benzile desenate, faptele glorioase ale unor oameni jucându-şi rolul pe ceea ce în esenţă era o scenă lipsită de consecinţe pur şi simplu nu o atrăgeau; cu toate că lungimea şi profunzimea descrierilor şi analizelor revărsate cu generozitate de Wayne o făcuse din când în când să-şi pună întrebări; acum şi-ar fi dorit să fi citit câteva dintre titlurile pe care el le lăudase (*Cavalerul întunericului se întoarce* şi *Batman: Anul întâi* [dar nu şi *Cavalerul întunericului loveşte din nou,* care era o tâmpenie supra-apreciată] şi *Sandman* şi *Jobnny Maniacul Crimei* [titlu care şi-ar fi dorit să i se pară mai nostim]) sau cel puţin să fi fost mai atentă la predicile lui despre ele, pentru că ar fi ajutat-o să înţeleagă ce se petrecuse cu Wayne în ultima lună, de când limitele lumii căzuseră, cea mai neînsemnată manifestare fiind secarea torentului de vorbe care curgeau din gura lui şi cel mai dramatic exemplu era... era o nebunie...

...**apoi şi-au curăţat armele**...

...una câte una, Wayne desfăcând fiecare pistol în parte în timp ce Jackie ţinea puşca aţintită asupra barierei de frânghii, apoi puşca, în timp ce ea ţintea cu automatul poliţiştilor - ar fi putut şi ea să desfacă fiecare armă, s-o cureţe şi s-o ungă; Wayne insistase s-o înveţe în caz că lui i se întâmpla ceva (ceea ce era o glumă: oare chiar îşi imagina că, în stadiul actual, la cât era de mare şi de greoaie, ar ajunge undeva fără el? era aproape amuzant: imensa femeie însărcinată, cu câte un pistol fumegând în fiecare mână, respingând Haita), dar mirosul greu de unsoare îi făcea greaţă, aşa că ea stătea (se sprijinea, de fapt) de gardă şi îl lăsa pe Wayne să facă lucrurile aşa cum, în secret, nu prea dorea...

... **şi s-au pregătit de dormit**...

... să aştepte şi să doarmă, el fiind primul schimb de pază, ea, al doilea - după ce ea îşi despături sacul de dormit şi se folosi de picioare ca să-şi scoată sandalele, se uită la Wayne, care stătea de cealaltă parte a focului (la care adăugase şi mai multe lemne, păstrându-l fierbinte şi luminos), şi întrebă: „Când o să ajungă aici?”, iar el răspunse „Greu de spus. Dacă avem noroc,

spre sfârşitul dimineţii sau după-amiază”, ceea ce pe ea o surprinse: cu sau fără ambuscadă, cu sau fără ultima lor rezistenţă, s-ar fi aşteptat ca, dacă Haita nu-şi făcea apariţia la prima geană a dimineţii, puţin mai târziu ei doi să-şi abandoneze poziţia care, cu toate avantajele altitudinii („Controlează punctele înalte”, cât de des repetase Wayne asta?), era o fundătură: dacă Haita trecea prin ceea ce le pregătise pe Pod, fără să mai pomenim de pânza de păianjen improvizată, şi apucau pe drum până ajungeau la poteca spre prag, ea şi Wayne ar fi fost prinşi în capcană (violând o alta dintre mantrele lui, „întotdeauna să ai o cale de scăpare”); mai bine, se gândi ea, să-şi păstreze opţiunile deschise şi să se retragă, să aibă încredere în ingeniozitatea lui de a rări din ce în ce mai mult Haita - îi spuse toate astea, dar nimic nu contă: „E cea mai bună şansă a noastră”, zise el şi, în timp ce ea argumenta apelând la mantra ei „Cel care luptă şi apoi fuge trăieşte să lupte încă o zi”, Wayne fu de neclintit şi, cum ochii i se închideau, abandonă cearta până la lumina zilei şi se strecură în sacul ei de dormit.

Jackie avea un somn iepuresc, uşor tulburat...

...

pentru că era imposibil să doarmă adânc în acest stadiu al sarcinii; cel puţin nu pe o lespede de piatră într-un sac de dormit; şi pentru că visele ei erau vii şi tulburătoare; nu era nici o surpriză, aşa o asigura *La ce să te aştepţi:* femeile gravide sunt supuse la tot felul de vise neliniştitoare, în cazul ei o tendinţă clădită pe evenimentele ultimei luni, îndelunga strădanie de a rămâne în mişcare şi înaintea Haitei, care inconştient îi dăduse un întreg vocabular nou de anxietate şi groază...

[...se afla pe Autostrada 9, unde toate maşinile, douăzeci sau treizeci, se opriseră aproape simultan, cu excepţia unui SUV negru care strivise partea din spate a automobilului roşu dinaintea sa - ea şi Wayne se uitau prin ferestrele maşinilor în interior, toate înţesate cu flori purpurii, între una şi patru de fiecare vehicul, cu tulpini groase şi răsucite ca nişte şerpi, cu inflorescenţe de mărimea florii-soarelui, un soi de plante cum ea nu mai văzuse niciodată, nu era expert, botanica reprezenta doar un hobby - fiecare floare fiind o acumulare de petale su-

prapuse, semănând vag cu un trandafir, doar că fiecare petală avea 8-12 cm lungime, cu marginile zimţate, aproape crestate, şi o culoare uniformă, ca de vânătă; mijlocul florilor, ascuns de norul de petale închise, sugera nişte buze ţuguiate pentru un sărut, un efect pe care ea îl considera suficient de neliniştitor încât ochii să-i coboare pe tulpini, de un verde în nuanţa pătrunjelului, lemnoase, acoperite cu peri aspri, cu frunzele în formă de evantaie mici, aproape nişte vestigii - Jackie studiase plantele, încolăcite în jurul volanelor, schimbătoarelor de viteze, tetierelor, mânerelor de la uşi, pedalelor, una în jurul alteia, prin ferestrele acoperite cu polen violet, fiecare maşină constituind un terariu şi gândindu-se că nimic din toate astea nu are sens: o plantă de asemenea dimensiuni nu are cum să supravieţuiască într-un asemenea mediu, lipsită, din câte putea vedea, de hrană şi apă - înainte ca Wayne s-o poată opri, apucase mânerul de pe uşa maşinii de lângă ea ca s-o deschidă şi să poată tăia o bucată din planta a cărei floare se presa de geam ca o faţă de copil uitându-se afară; dar tulpina ţinea uşa închisă cu o forţă uluitoare, astfel încât nu reuşi decât să întredeschidă portiera, nu suficient cât să ajungă la plantă, doar cât să pufăie în afară un mic nor de polen -, apoi Wayne era acolo, trăgând-o de umăr înapoi de lângă maşină, însă nu înainte ca ea să fi inhalat nişte polen, umplându-şi nasul cu mirosul astringent de lavandă, care o urmărise tot restul zilei, în ciuda accesului violent de strănut pe care i-l provocase - fusese supărată pe Wayne, nu numai pentru că era atât de posesiv, ci pentru că îi reamintise că nu prea avea sens să taie o floare - ce avea să facă cu ea? o putea pune sub microscop dacă găseau unul, şi după aia? ea era la colegiu, specializându-se în biologie şi, secundar, în psihologie: cel mai bun lucru pe care ar fi fost în stare să-l facă era să analizeze o bucăţică din floarea purpurie şi s-o identifice ca plantă - nu era ceva care să arunce vreo lumină asupra situaţiei lor - ea se trăsese cât mai departe de el şi răspunsese întrebărilor lui obişnuite despre cum se simţea cu un monosilabic „Bine”, ceea ce era destul de adevărat, cu excepţia mirosului de lavandă (dar în noaptea aceea avusese vise în care ea conducea maşina iar pielea ei, care o mânca incredibil de rău, încât i se părea dificil să se concentreze asupra drumului, începuse să se fărâmiţeze sub atingerea degetelor, devenind ca o pudră, un praf, şi dintr-odată totul era pe punctul de a se

descompune - pentru o clipă, fusese conştientă de întreg trupul ei uscându-se, descompunându-se, şuvoaie de praf curgând de pe mâini, bărbie, degetele scurgându-se peste volan, tot corpul dizolvându-se pe scaun, cu picioarele reduse la o pudră în pantofi - avusese timp pentru gândul panicat că nu putea respira, apoi acest lucru nu mai conta şi ea se prăbuşi - şi se trezise cu inima bubuind, copilul lovind ca răspuns la tulburarea ei, dar asta era bine, bine, pentru că însemna că se afla încă aici, în interiorul trupului ei - timp de o întreagă jumătate de oră îşi plimbă mâinile înainte şi înapoi pe piele, reasigurându-se cu fiecare neg, fiecare vânătaie, fiecare şuviţă de păr nespălat că era întreagă, nu se descompusese - Wayne trebuie să fi observat, dar păstrase tăcerea, şi o altă săptămână se scurse înainte ca ea să se fi îndepărtat suficient de vis şi senzaţiile sale ca să-i povestească - dar, spre surprinderea ei, el nu avea pregătită o interpretare, doar mormăise şi nu mai vorbise despre acel subiect)]...

[...visul acela alunecând într-altul, în care se afla la cabana părinţilor ei împreună cu Glenn, care era iarăşi beat... totuşi, adusese sticla de gin şi cea de tonic lângă canapea, să nu mai fie nevoit să se deplaseze prea departe ca să-şi reumple paharul, împreună cu o găleată de gheaţă, din care extrăgea cuburi pe jumătate topite pe care şi le punea în băutură când se încălzea -era sfârşitul lumii, sau măcar pe aproape, iar el îl petrecea scufundat în alcool, pentru că cine mai era acolo să-i spună să n-o facă? părinţii ei nu se întorseseră din călătoria la Shop Rite care nu ar fi trebuit să le ia mai mult de două ore, trei, cel mult, iar ei plecaseră de douăzeci şi două, ba nu, douăzeci şi patru, sărutând-o pe ea şi ignorându-l pe Glenn (aşa cum făcuseră de când aflaseră veştile despre sarcina ei), promiţând să se întoarcă repede, o promisiune pe care ceva îi împiedicase să şi-o respecte, lucru care pe ea o făcea să fie neliniştită, dar nu supărată, aşa cum ar fi trebuit; încă nu încetase să se gândească că ei ar mai putea apărea, în ciuda a ceea ce arătaseră la televizor înainte ca toate canalele să se stingă, ororile pe care le transmiteau fiind înlocuite de calmul unui ecran albastru - când Jackie urcase scările în sufragerie şi se uitase pe fereastră nu văzuse decât felia lor de cartier, la fel ca întotdeauna: fără incendii, fără revolte, fără oameni murind de

ceea ce le făcea carnea să cadă fiartă de pe oase (şi care se răspândise mai repede decât reuşiseră savanţii să găsească o explicaţie ipotetică: o nouă tulpină de gripă aviară dăduse naştere unei arme biologice; un fel de variolă mutantă; lucru mult mai plauzibil, dată fiind incredibila sa virulenţă; dar dacă era aşa, cei care o lansaseră calculaseră greşit, pentru că acaparase întreaga planetă în numai trei zile - terorismul fiind suplimentat de alte teorii mai fanteziste: nanotehnologie agresivă eliberată din greşeală la uzina din Albany, în urmă cu o săptămână; un virus extraterestru, adus de unul dintre meteoriţii care străbătuseră cerul cu câteva nopţi în urmă; şi, desigur, Mânia lui Dumnezeu, fără să conteze că evenimentele globale se asemănau puţin sau deloc cu cele descrise în *Apocalipsă:* predicatorii care insistau asupra acestui răspuns erau atât de versaţi în adaptarea textelor *Bibliei* la propriile lor scopuri, încât nu era nici o surpriză că reuşeau să facă la fel şi în acest caz) (şi ce altceva se putea spune despre imaginile pe care le văzuseră ea şi Glenn, aproape pierdute în febra prăbuşirii? umbra aceea care cădea peste clădirea din Chicago nu era posibil să fie a ceva care păşea, nu-i aşa? gândul era absurd: ar fi trebuit să aibă o înălţime imposibilă - dar ceea ce intrase în coliziune cu Air Force One? alea parcă fuseseră aripi, nu-i aşa? la fel de ridicol: nu putea exista o pasăre de asemenea mărime) - privea afară pe fereastră şi văzu o mişcare, o maşină accelerând pe drum - pentru o secundă, fu sigură că erau părinţii ei, în sfârşit întorcându-se, apoi îşi dădu seama că nu era un Subaru, ci o maşină mai mică, un Geo Metro alb, maşina lui Wayne, din pricina căreia lumea nu înceta să-l tachineze, cu motorul gemând şi, în timp ce îl privea, era conştientă de prezenţa a ceva plutind deasupra, ceva rău, pregătindu-se să cadă asupra ei şi s-o înghită, şi găsi momentul să se gândească, *îndepărtează-te, continuă să mergi,* înainte ca Wayne, cu cauciucurile scrâşnind, să îndrepte maşina pe aleea lor, parcând pe jumătate pe pajişte, împroşcând petice de pământ şi iarbă - lăsând motorul în mers, sări şi alergă spre intrarea principală, bătând în uşă cu pumnii, strigându-i numele cu o voce deja răguşită de atâtea zbierat - ea rămase pe loc, sperând că el va alerga înapoi la maşina lui pitică şi va lua cu el orice catastrofă l-ar fi urmărit, până când auzi insistenţa încleiată a lui Glenn că se duce el, pentru numele lui Dumnezeu, pune-ţi cămaşa, aşa

că traversă camera spre uşa în care Wayne nu încetase să bată, intenţionând să-i spună să plece, indiferent ce-ar fi, nu era problema lor (uluitor să se gândească la faptul că i-ar putea întoarce complet spatele, lui, pe care îl considera cel mai bun prieten; după Glenn, bineînţeles; şi asta de ani de zile), însă, în clipa în care răsuci clanţa, uşa se deschise brusc şi el se afla în casă, strigându-i că trebuie să plece, acum, nu mai era timp - Jackie îi remarcă la început mirosul, o combinaţie grea, alcalină, de coclealā: sânge şi frică, îşi dădu ea seama privindu-i hainele, pătate şi întărite cu sânge şi alte lucruri (oare era os? bucăţica aceea roz...) - Asta era deja ceva rău, în cele din urmă, cuvintele lui începură să capete sens şi ea îi puse mâna pe braţ, tresărind la atingerea sângelui încă proaspăt (ce i se întâmplase?), spunându-i să se relaxeze, să se calmeze, că era în regulă; dar nici una dintre asigurările ei nu ajunse până la el, tot insista că trebuiau să plece şi o apucă de braţ, ceea ce se întâmpla când Glenn găsise capătul scărilor şi cine ştie ce vedea? tipul din cauza căruia nu încetase niciodată să-şi facă griji, sursa neliniştilor lui în privinţa relaţiei lor, venise în sfârşit să i-o ia pe Jackie - ar fi trebuit să anticipeze ceea ce urmase, dar în ciuda posturii lui de macho, Glenn păruse întotdeauna fundamental blând, paşnic; însă nimic nu era mai bun decât un litru de gin tonic pentru a te pune în legătură cu adâncimile interioare, ceea ce el dovedi rostogolindu-se prin hol, apucându-l pe Wayne de talie şi izbindu-l de perete cu suficientă forţă ca amândoi să ajungă pe podea - Wayne se ţinu de Jackie cât putu de mult, răsturnând-o pe spate pe canapea - acum şi Glenn era acoperit de sânge şi ridica pumnul să-l lovească pe Wayne, care reuşise să strecoare un picior între ei şi să-l dea pe Glenn la o parte de pe el, împingându-l aproape până la capătul scării - Jackie, apăsându-şi burta cu mâinile, striga la amândoi să înceteze, era ridicol, dar lui Wayne nu-i plăcea de Glenn mai mult decât îi plăcea lui Glenn de el; era gelos, ea ştia, cu toate că făcuse tot posibilul să ignore motivele care alimentau acea gelozie - amândoi se năpustiră unul asupra altuia şi căzură într-o debandadă de mâini şi picioare, mârâind şi înjurându-se reciproc, şi Jackie se gândi, *Grozav, acum să vină acasă mama şi tata* - apoi fereastra explodă spre interior şi o formă masivă, fornăind, stătea în sufragerie, scuturându-se de cioburile de sticlă aşa cum un câine se scutură de apă - ea ţipă, dând din picioare să

se îndepărteze de ea, urcând pe canapea - îi luă o clipă să înregistreze mărimea creaturii, soliditatea ei: măsura probabil 1,20 în la nivelul umerilor, cu o cocoaşă care îi arcuia spatele încă vreo treizeci de centimetri deasupra, cu capul mare cât un curcan de Ziua Recunoştinţei, cu picioarele cât nişte farfurii; simultan, gândi, *Ce caută o hienă în nordul statului New York?* şi *Asta nu e o hienă* - înainte ca fiinţa să se arunce asupra lui Glenn, care se oprise, cu braţul ridicat, când se spărsese fereastra - creatura îi prinse braţul întins între fălcile teşite şi i-l smulse din umăr: trosnetul osului şi ruperea tendoanelor combinându-se cu jetul de sânge, răcnetul din gâtul lui Glenn şi mârâitul din cel al creaturii, un răget de bas unit cu scârţâitul unei viori - creatura ţinea braţul lui Glenn atârnând în gură ca un căţel o jucărie de mestecat, apoi aruncă braţul într-o parte cu o scuturare a capului şi sări pe el, în timp ce Wayne se trăgea într-o parte, cu chipul livid de groază, şi Jackie îşi uni ţipătul cu al lui Glenn când creatura îl împinse în perete şi îi prinse capul între dinţi, vocea lui urcând în registre pe care nu le-ar fi crezut niciodată posibile, cu siguranţă coardele lui vocale trebuiau să cedeze - nu ştia cât va mai putea suporta - creatura închise fălcile; se auzi un pocnet şi nişte plesnituri ca la un ou cedând sub presiunea mâinii; ţipătul lui Glenn încetă; însă al lui Jackie continuă, revărsându-şi din adâncul plămânilor oroarea provocată de ceea ce vedea - chiar şi când Wayne îşi recăpătă echilibrul, împleticindu-se prin sufragerie către ea, pe lângă locul în care fiinţa era ocupată să se hrănească, aproape alunecă pe o bucată mare de sticlă, o luă de mână şi începu s-o tragă spre uşa de la intrare, care încă era deschisă, se opri numai când un nou zgomot inundă aerul, o cacofonie ascuţită, ca o orchestră dezacordată, şi forme întunecate (cine mai ştie câte? douăzeci? treizeci? mai multe?) galopară pe drum, aproape la capătul aleii ei - mâna lui Wayne tremura în a ei ca şi când ar fi fost electrocutat; mai târziu avea să înţeleagă că mintea lui fusese pe punctul de a ceda, un motor esenţial, căruia avea să i se rupă cureaua de transmisie şi să se gripeze - îşi trase răsuflarea pentru un alt ţipăt, era greu să inspiri suficient pentru un ţipăt lung când eşti însărcinată în şase luni şi jumătate (mulţumită unei sticle de Jack Daniel’s şi a iubirii vieţii ei, care tocmai îşi sfârşise viaţa între dinţii unei... unei...), când mâna lui Wayne înţepeni; se uită la faţa lui şi ceea ce văzu

acolo, o schimbare de la ochii goi de teroare la altceva, îi opri glasul -„Haide”, zise el, trăgând-o din faţa uşii, prin sufragerie (creatura mârâind şi lătrând spre ei, *O, Dumnezeule, Glenn),* în bucătărie şi uşa pivniţei, pe scări şi prin pivniţă până la rezervorul de păcură, oprindu-se la bancul de lucru al tatălui ei ca să înhaţe o bucată de cârpă şi cutia de chibrituri lungi de lemn, pe care tata o păstra acolo de când ţinea ea minte - deasupra se auzeau bufnituri şi trosnete, mai multe creaturi intraseră în casă - Wayne consultă indicatorul de nivel al rezervorului, apoi începu să-l deşurubeze - capacul se roti o dată, de două ori, apoi se blocă - alergă înapoi la bancul de lucru după o cheie în timp ce deasupra creaturile schelălăiau şi mârâiau, cu ghearele scârţâind pe parchet - *Glenn,* se gândi ea, *se luptă pentru el, pentru ce a mai rămas din el* - Wayne scoase capacul; un miros greu de petrol îi umplu nările; scufundă cârpa în rezervor, întâi o jumătate, apoi cealaltă - lăsă cârpa să atârne din rezervor şi deschise cutia de chibrituri - „Du-te la uşile de afară şi deschide-le, zise, alegând trei chibrituri, dar nu de tot, doar cât să putem urmări situaţia din curtea din spate”; ea făcu după cum îi indicase, descuind şi împingând cu umărul uşile de metal care duceau afară din pivniţă - porţiunea de curte pe care o vedea era verde şi liniştită - „Bine, zise Wayne, când spun «acum», deschizi uşile şi fugi până la casa vecină, cea galbenă”, şi înainte ca ea să apuce să întrebe cum se aştepta el ca o femeie însărcinată în şase luni jumate să reuşească ceva cât de cât asemănător cu alergatul, el frecă primul chibrit de laterala cutiei - flacăra izbucni, şi fără nici o pauză o atinse de capătul cârpei - o limbă de foc linse cârpa, iar ea se găsea la trei metri distanţă în curte înainte ca Wayne să strige „Acum!” în spatele ei, burta şi sânii i se legănau greu, dureros; picioarele protestau, deja ameninţau cu cârcei; plămânii ardeau; nu se uită înapoi, pentru că nu voia să vadă lucrul care avea s-o ucidă; se ruga doar să se întâmple repede; Wayne apăru alături de ea, încetinindu-şi paşii frenetici ca să se potrivească cu ai ei, şi ajunseră la marginea curţii când rezervorul de păcură sări în aer, înghiţind casa într-un BUM galben-portocaliu care azvârli lemn şi sticlă rotindu-se peste curte şi declanşă butelia de gaz de sub fereastră şi, după sunet, maşina lui Wayne - putea simţi căldura din locul în care se afla, putea vedea cadavrele a nu ştia câte creaturi răspândite printre ruinele casei - „Glenn”, spuse,

dar Wayne continua s-o grăbească...]...

...**o dată s-a trezit, l-a văzut pe Wayne stând lângă foc, şi s-a culcat la loc**...

...şi multe alte vise... [...se aflau înăuntrul dispensarului de urgenţă de pe Autostrada 9, unde Jackie insistase să se oprească pentru provizii de medicamente şi fiindcă aveau nevoie de îngrijiri pentru tăietura în zig-zag de pe antebraţul lui Wayne, pe care ea o bandajase cum se pricepuse mai bine, dar era îngrijorată să nu se infecteze: pielea din jurul crustei negre era galbenă cu tente verzui, iar rana emana un miros dulceag care pe ea o făcea să-i vină să vomite - voia cel puţin să găsească o folie cu Zithromax pentru el; în cel mai bun caz putea găsi ustensilele potrivite şi să-i cureţe rana (avantajul de a avea [de a fi avut] o mamă infirmieră cu veleităţi de medic frustrat) - Wayne protestă că se simţea bine, dar o luă înaintea ei prin clădire, cu câte un pistol în fiecare mână, cu braţele întinse - Jackie încă nu se hotărâse dacă să poarte şi ea o armă, aşa că ţinea ca pe o măciucă lanterna enormă pe care o luaseră din casa vecinilor; era suficientă lumină pe coridoare ca să nu irosească bateriile: cu toate că luminile fluorescente de deasupra erau stinse, tavanul avea la intervale regulate luminatoare care lăsau să se scurgă înăuntru destul din ziua cenuşie şi ploioasă de afară ca să le permită să caute - nu era sigură ce, şi dacă vor găsi ceva în interiorul obscur al dispensarului - avea siguranţa rezonabilă că reuşiseră să câştige suficient avans faţă de ceea ce de acum începuse să numească Haita (urmând exemplul lui Wayne; numele făcea evident referire ca o bandă desenată pe care ea nu o cunoştea) pentru ca ei să nu-şi facă griji că vor da nas în bot cu vreunul dintre membrii ei mârâitori - mai probabil părea să întâlnească una sau mai multe dintre florile purpurii: aproape toate vehiculele pe care le văzuseră în drumul lor pe Autostrada 9 erau pline de plante; de altfel, era singurul loc în care le văzuseră: diversele magazine în care intraseră după mâncare, haine şi alte provizii erau goale (i se păruse că surprinde o mişcare cu coada ochiului, dar când se uitase mai bine acolo nu era nimic - cel mai probabil, nervii îi jucau feste) - cu toate acestea, Wayne refuzase să abandoneze precauţiile, sărind prin fiecare uşă deschisă cu ambele pistoale îndreptate înainte, apoi măturând cu ele în ambele direcţii în timp ce cerceta încăperea,

înainte de a-i striga „Liber” lui Jackie, care găsea spectacolul amuzant, cu toate că ştia că nu e cazul; precauţia era necesară, iar Wayne îşi dovedise abilităţile de câteva ori, de la transformarea casei ei într-o bombă care rărise rândurile Haitei cel puţin cu jumătate, poate chiar şaizeci la sută, până la ziua precedentă, când ademeniseră unul dintre membrii mai puţin importanţi ai Haitei într-un congelator de la McDonald’s şi îl încuiaseră acolo - era doar un element spectaculos al acţiunilor lui, ca şi cum s-ar fi văzut pe sine făcând ceea ce făcea în secvenţele unei benzi desenate unul dintre autorii lui favoriţi - evenimentele din ultima săptămână şi jumătate îl schimbaseră într-atât pe Wayne, încât nu trebuia să fii licenţiat în psihologie ca să observi (cu toate că aveai nevoie de studii post-doctorale ca să-i pătrunzi profunzimile) - poate că ea reacţiona exagerat la schimbările din comportamentul lui: o violenţă nemiloasă, inventivă, diabolică, îndreptată în principal asupra urmăritorilor; sau poate că interpreta greşit reacţia lui la evenimentele extreme din ultimele unsprezece zile, însă avea siguranţa neplăcută că Wayne dezvoltase o dedublare de personalitate, posibil o reorganizare brutală a psihicului, care îi permitea accesul în zone ale sinelui mai înainte blocate de normele în care fusese educat, de societate, de religie, probabil o identitate cu totul diferită - era ca şi cum ar fi trăit unul dintre scenariile pe care le citise ani de zile, lucru care putea fi cauza impresiei că, în pofida traumelor psihice inimaginabile combinate cu teroarea şi neliniştea continuă, la un anumit nivel, Wayne se bucura, lumea retopită într-un tipar cu care se descurca mai competent şi mai încrezător decât cu anterioara sa existenţă de angajat cu venit minim şi carieră stagnantă, cu priorităţile zilnice de hrană, somn şi mişcare - în cel de-al doilea cabinet în care intrară găsiră un dulap încuiat pe care Wayne îl sparse; era plin de cutii şi fiole de antibiotice, ca şi de alte medicamente pe care Jackie le aruncă cu braţul în punga de plastic pe care o luase de la Stop-N-Shop - în cea de-a treia încăpere descoperiră o cutie de oţel ca un penar enorm plin de bisturie, sonde şi pensete, o duzină de sticle cu soluţie salină, diverse bandaje şi leucoplast - „Jackpot”, zisese ea (fusese porecla pe care i-o dăduse tatăl ei [mort] până la vârsta de doisprezece ani, când refuzase să mai răspundă la ea; ştergându-şi ochii, alungă nostalgia) - îl fixă pe Wayne cu braţul pe marginea chiuvetei, din cauza sângelui, şi îl

puse să ţină lanterna cu mâna liberă - el nu fu prea fericit să lase jos pistoalele, dar în absenţa unei surse mai bune de lumină (aici nu pătrundea soarele) nu exista o altă opţiune; aşeză pistoalele pe marginea opusă a chiuvetei şi o instrui să se lase în jos dacă intră ceva pe uşă, ceea ce ea îl asigură că nu ar fi o problemă - spălă crusta de pe rană cu soluţie salină ca s-o înmoaie şi s-o rupă, apoi trecu la lucru cu bisturiul şi cateterul, curăţând sângele închegat, strecurând bisturiul sub crustele mai încăpăţânate şi ridicându-le, Wayne icnind când se rupeau; odată ce rana fu eliberată, folosi jumătate de sticlă cu soluţie salină ca s-o irige, îndepărtând bucăţelele de murdărie, şi îl puse să aducă lanterna mai aproape ca să poată analiza tăietura, testând cât putea de blând cu sonda, ceea ce făcu lumina să tremure, abandonă sonda pentru o pensetă, pe care o folosi să spargă o pungă de puroi şi să extragă ceva din ea (ceva ce credea că era un fragment din dintele unuia din Haită, şi pe care ar fi vrut să-l poată examina mai în detaliu, dar nu-i pomeni despre asta lui Wayne, întrucât el n-ar fi făcut decât să-i reamintească faptul că era studentă la biologie, nu un savant de renume mondial, care ar fi fost capabil să afle ceva util din acel fragment), apoi îndepărtă puroiul, mai analiză o dată braţul, fu satisfăcută, întinse un strat gros de cremă antibiotică peste rană şi începu s-o bandajeze - făcuse tot posibilul să nu se uite la faţa lui în timp ce lucra, nevrând ca atenţia să-i fie compromisă de durerea care ştia că îi contorsiona trăsăturile, dar când braţul fu curăţat şi îngrijit atât cât îi stătea în puteri, ca să nu mai pomenim de medicamente suficiente ca să împiedice orice posibilă infecţie, se relaxă şi se uită la el zâmbind - ca să sară înapoi cu un ţipăt din cauza a ceea ce vedea: faţa lui dispăruse de la gură în sus, învăluită într-un negru de păcură, ca şi cum cineva i-ar fi aruncat o cutie de vopsea neagră peste cap; numai că în loc să alunece în jos pe piele aceasta rămânea pe loc - Jackie se retrase, mergând cu spatele în hol, lovindu-se de un perete, urmată de Wayne care spunea „Ce? Ce e?” îndreptând lanterna asupra ei, apoi în sus şi în jos prin hol, apoi înapoi la ea, lumina orbitoare reducându-l la o siluetă; în ciuda acestui fapt ea reuşi să vadă ceva în spate şi deasupra lui, un nor de întuneric ridicându-se ca o pelerină sau ca o pereche de aripi - îşi ţinu mâna peste pântec şi pe cealaltă în dreptul ochilor, până când Wayne coborî în cele din urmă raza lanternei în podea,

continuând să întrebe ce se petrecea, ce nu era în regulă, iar când ea riscă o privire la faţa lui, aceasta era eliberată de orice ar fi văzut (dacă existase ceva), şi nici în spatele lui nu era nimic - lăsă mâinile în jos, respingând valul lui de întrebări cu un „îmi pare rău, m-am speriat doar”, un răspuns care ştia că nu îl satisface, dar pe care era dispus să-l treacă cu vederea în interesul păstrării avansului asupra Haitei - din câte îşi putea da ea seama, el nu bănuia că ea văzuse ceea ce văzuse - indiferent ce ar fi fost...]

Dimineaţa devreme...

...ora trei şi jumătate...

...**Wayne a trezit-o pentru cel de-al doilea schimb**...

...pe care Jackie îl petrecu stând aproape de focul care murise, rămânând doar o grămadă de tăciuni, învelită în sacul ei de dormit, pentru că noaptea se făcuse mai frig decât se aşteptase, mai frig decât oricând în ultima vreme (anticipare a unei ierni timpurii?), cu puşca despre al cărei nume voise să-l întrebe pe Wayne ca să-şi satisfacă curiozitatea zăcând pe pământ lângă ea; cu toate că la fiecare cincisprezece minute o ridica şi parcurgea capătul Podului prin lunetă, aducând în prim-plan capcana de frânghie a lui Wayne, tot ce vedea erau câteva maşini situate dincolo de capcană pe Pod, ale cărui lumini continuau să se deplaseze dintr-o parte în alta a spectrului, de la albastru la roşu şi înapoi la albastru - îl verifică şi pe Wayne: dormea, cel puţin aşa i se părea, în sacul lui - visele încă o mai bântuiau, constată ea, nu pentru prima dată, încercând să-şi imagineze ce se întâmplase cu el, speculând asupra mişcărilor tectonice din geografia psihicului lui - el refuzase să-i povestească ce se petrecuse înainte să plece în viteză spre casa ei, de al cui sânge era stropit peste tot, dar ea ştia că mama lui rămăsese acasă şi existau şanse ca tatăl şi sora lui mai mică să se fi aflat acolo cu ea; întrucât el nu ar fi răspuns întrebărilor în legătură cu oricare dintre ei, probabil, erau morţi, e foarte posibil ca Haita să fi năvălit asupra lui şi a familiei sale şi îi făcuse bucăţele în faţa lui - ceea ce atrăgea întrebarea *Cum scăpase el?* (ca să nu mai vorbim de *În primul rând, de unde apăruse Haita?)* - bănuia că răspunsul era un amestec de întâmplări, noroc chior: poate Haita intrase prin spatele casei lui Wayne, permiţându-i să fugă pe uşa din faţă;

poate căzuse pe scările din pivniţă şi reuşise să se furişeze prin garaj; era posibil ca tatăl sau mama lui să fi creat o diversiune, sacrificându-se ca să-i ofere lui şansa de a ajunge la maşină - o astfel de traumă, combinată cu o altă întâlnire de aproape cu Haita, cum fusese aceea în care murise Glenn, să fi declanşat un proces compensator, să fi scurtcircuitat părţile recent fracturate ale minţii lui într-un tipar care să-l ajute să supravieţuiască; şi da, era conştientă că descria intriga primară a originilor oricărui supererou, dureroasele răni psihice care dădeau naştere unui alterego costumat, atât ca răspuns, cât şi ca o continuare a simptomelor traumei, dar poate că Wayne apelase la acest tipar ca să împiedice ceea ce mai rămăsese din mintea lui conştientă să zboare în toate direcţiile - cât îşi dorea să fi urmat cursul de Psihopatologie semestrul trecut, în loc să-l amâne pentru un viitor care nu mai venise; cu toate astea, era posibil să fi parcurs ceva într-o clasă inferioară care s-o pregătească pentru aşa ceva? mai precis, ce voia, de fapt? să-l înţeleagă pe Wayne sau să încerce să-l vindece, în ce consta asta mai exact? să redevină tipul calm, vorbăreţ, pe care îl cunoscuse cu un milion de ani în urmă? - îşi putea permite aşa ceva? acel Wayne ar fi fost capabil s-o ajute pe ea şi pe copil să rămână în siguranţă, aşa ca acest Wayne (la care se gândea uneori ca la Batman şi alteori ca la Shadow, cu toate că lui nu-i pomenea nici unul dintre aceste nume), care dovedise că putea să-şi amintească fiecare şmecherie şi capcană despre care citise în cărţile cu *Mercenarul* şi *Răzbunarea}* - întrebarea era retorică; deşi, cu cât era mai în siguranţă alături de cineva a cărui personalitate continua să alunece în direcţii întunecate (sau a cărui personalitate secundară părea s-o subjuge pe prima)? cineva care, cum să-i spună, oare? posedat? era posedat de? indiferent ce era masca de umbră care îi acoperise faţa şi se întindea în spatele lui ca o pelerină, oricât s-ar fi străduit ea să se autoconvingă că trecuse printr-un fel de halucinaţie, ştia că nu era cazul: văzuse ceea ce văzuse, ceea ce ea credea că fusese scos din ascunzătoarea sa de către durere, de încordarea de a fi nevoit să ţină lanterna asupra rănii pe care Jackie o deschisese şi o curăţase - în cele două săptămâni şi jumătate scurse de atunci fusese atentă la el, dar cel mai aproape de a o vedea din nou fusese săptămâna trecută, când se trezise dintr-un alt vis despre Glenn ţipând şi murind, ca să-l vadă pe Wayne sprijinit de peretele din faţa ei,

cu o umbră enormă întinzându-se în spatele lui - se ridicase, cu inima tresărind, doar ca să constate că era un efect al luminii (aşa credea) - până acum, Wayne nu dăduse nici cel mai mic semn că ar şti ceea ce ştia ea; deşi cum ar fi putut fi sigură? şi se întreba dacă el era măcar conştient de bezna care îl umbrea - era nostim: ai fi crezut că aici, acum, pe teritoriul lucrurilor fundamentale, s-ar fi crezut capabilă să se întoarcă spre Wayne şi să-l întrebe ce se petrece, iar el ar fi trebuit să fie capabil să-i răspundă direct, dar nu, nu putea risca să-l înstrăineze, făcându-l să se simtă ca şi cum ea ar fi descoperit un secret pe care el îl dorea ascuns, pentru că ce s-ar fi făcut dacă el o părăsea? - era ca atunci când aflase că este sigur însărcinată, un plus albastru palid confirmându-i ceea ce stomacul ei îi spunea de câteva săptămâni: ar fi fost de aşteptat ca gravitatea situaţiei să-i silească pe ea şi pe Glenn, pe ea şi pe părinţii ei, să discute despre ceea ce era important, dar se întâmplase exact pe dos: Glenn nu fusese în stare să spună nimic, de parcă s-ar fi temut că exprimând în cuvinte situaţia lor ar fi însemnat o acceptare de netăgăduit din partea lui, astfel că se retrăsese în spatele unor asigurări vagi şi a încercării de a face sex şi mai mult, întrucât acum nu mai avea sens să-şi facă griji din cauza protecţiei, lucru cu care ea fusese de acord, chiar dacă se aflau în maşină în parcarea din faţa colegiului, pentru că cel puţin însemna un contact - cât despre părinţii ei, aceştia refuzaseră să-şi continue cu altceva expresiile iniţiale de tristeţe şi sprijin (ezitant) - ironic, tatăl lui Glenn fusese cel care avusese un fel de atitudine, lăsându-i pe amândoi în lacrimi înainte de a le ordona să iasă dracului din casa lui, şi apoi îi sunase cel puţin o dată pe săptămână, dorind să ştie ce se petrecea, cel care păruse, privind retrospectiv, cel mai onest dintre toţi, cel mai capabil să-şi exprime sentimentele - nu, presiunea evenimentelor nu făcea conversaţia mai uşoară; în tot cazul, făcea discuţiile cu adevărat importante aproape exponenţial imposibile - tot ce putea Jackie să spună cu o oarecare siguranţă era că umbra lui Wayne era conectată la toate celelalte, la epidemie, la florile purpurii, la Haită (pentru care, răspunzând la o altă întrebare care implora răspuns, nu avea nici o explicaţie: ce erau ei, sau măcar de unde veniseră; cum ajunseseră în nordul statului New York aproape peste noapte - în prea multe moduri ca să le mai ţină şirul, nu aveau logică; urmărise destule

documentare pe *Nature* şi *Nova* ca să ştie că animalele de pradă de asemenea dimensiuni şi cu asemenea activitate necesită o cantitate enormă de hrană, care, din câte îşi dădea seama, nu era disponibilă: ea şi Wayne întâlniseră în drumul lor numai câteva cadavre [toţi ceilalţi, presupunea ea, fuseseră consumaţi de virusul pe care îl văzuse pe CNN topind feţele oamenilor, care probabil îşi continuase lucrarea până la os; cu toate că asta era o altă problemă], abia dacă erau suficiente să susţină chiar şi numărul redus al membrilor Haitei, şi, cu siguranţă, nu păreau să fie prea interesaţi de vegetaţie; deşi era posibil, se gândea - nu exista prea multă logică nici în faptul că îi urmăriseră pe ea şi pe Wayne atât de mult: nici unul dintre ei nu constituia o masă suficientă pentru Haită şi, în mod sigur, animalele [?] trebuiau să fi învăţat să asocieze urmărirea lor cu durerea şi moartea - era ca şi cum ar fi fost prinşi într-unul dintre acele filme science-fiction de serie z, în care spectaculosul şi suspansul depăşeau logica şi consecvenţa: *Ultima rezistenţă împotriva Haitei* sau ceva de genul ăsta), cu toţii fiind piese dintr-un puzzle la care se pierduse cutia - începând cu a doua şi terminând cu ultima zi de ploaie, când cerul se revărsase cu atâta putere, încât era imposibil să vadă ceva pe ferestrele casei în care se adăpostiseră (a cărei alee era ocupată de o dubiţă plină cu cele mai mari exemplare de flori purpurii pe care le întâlniseră până atunci), şi acoperişul trosnea pesimist la fiecare rafală de vânt, ea şi Wayne se distraseră inventând explicaţii despre ceea ce se petrecea în lume, cu cât mai fanteziste, cu atât mai bine: Dumnezeu hotărâse că apocalipsa propusă în *Biblie* nu era suficient de *modernă* şi jefuise thrillerele ieftine căutând ceva cu mai multă strălucire; monştrii năvăliseră de pe partea cealaltă a oglinzii, din Tărâmul sarcastic al lui Alice; lumea aceasta se intersectase cu o altă dimensiune, cu un alt Pământ sau chiar o serie de Pământuri, fiecare complet diferit, şi totul devenise o încâlceală (Wayne folosea termenul de „ruptură cuantică” pentru acest scenariu); subconştientul colectiv, *Spiritus Mundi,* se revărsase, vomitând coşmaruri cu nemiluita - la un moment dat, emoţionată de ceea ce părea un reviriment al vechiului Wayne, cel cu care putea sta de vorbă despre aproape orice, Jackie încercase să exprime sentimentele care refuzaseră s-o părăsească încă de când începuseră catastrofele: că într-un fel totul era un accident, că nici una

dintre schimbările care transformaseră lumea nu era permanentă, nu încă - cel mai bine reuşise să explice senzaţia comparând-o cu felul cum se simţise după ce prietena ei cea mai bună, Elaine Brown, fusese ucisă de un şofer beat în drumul spre casă de la slujba ei de la Dunkin’ Donuts, cu un an în urmă: aproape o zi după ce părinţii ei o aşezaseră la masa din bucătărie şi o anunţaseră, Jackie fusese absolut convinsă că moartea lui Elaine nu era încă bătută în piatră, că se mai putea schimba ceva pentru ea, numai de şi-ar fi putut da seama ce anume - fusese în stare de şoc, da, dar fusese ca şi cum acea lovitură dată sistemului ei o adusese temporar mai aproape de mecanismele lumii, o făcuse să simtă separarea acelui curs al evenimentelor de alte posibilităţi - senzaţia pe care o avea acum diferea mai mult din punctul de vedere al dimensiunii şi duratei: când Elaine fusese ucisă, stătuse parcă lângă un motor mic, să zicem de motocicletă, pentru vreo douăzeci şi patru de ore; acum stătea lângă o cale ferată pe care alerga un tren de marfă cu trei motoare, zi şi noapte, săptămâni întregi - Wayne denumise sentimentul „divergenţă cuantică” (în ziua aceea plutiseră în jur extrem de multe cuante), ceea ce suna impresionant, dar nu prea însemna cu adevărat ceea ce intenţiona el - era, spunea Jackie, ca şi cum ar fi putut simţi Ursitorile modificând ţesătura lumii - orice nume i-ar fi dat conştienţei ei, dacă era ceva mai mult decât un efect anume al unui şoc profund, o versiune mai blândă a transformărilor care îl afectau pe Wayne (din câte ştia ea, era o reacţie bine documentată la traumă), problema cu convingerea ei în privinţa trenului evenimentelor îndepărtându-se zgomotos de scenariile alternative era propria sa inutilitate: la urma urmelor, ce putea face în acest sens? nu avea capacitatea de a reversa evenimentele, de a provoca Ursitorile să dezlege ceea ce ţesuseră şi să înceapă din nou (deşi, în secret, se întreba dacă, cumva, nu exista pe undeva o uşă care să se deschidă înapoi înspre lumea pe care o cunoştea) - în afară de tentativa de a-i pune un nume, Wayne nu ştiuse ce să spună despre senzaţia ei, şi conversaţia trecuse la alte subiecte, la copil, cât mai era până trebuia să nască, şi ce vor face când avea să fie gata să nască? - pe atunci ea sperase că vor folosi echipamentul de la Vassar Hospital, unde, în ritmul în care mergeau, previziona că vor ajunge cam când sarcina ar fi ajuns la termen, şi dacă Haita avea să fie înfrântă, ucisă până

atunci, nu exista nici un motiv să nu-şi facă tabăra acolo; erau multe avantaje în a sta într-un spital - însă ei fugiseră pe Autostrada 9 mai repede decât anticipaseră; Haita se dovedise mai şireată şi mai dificil de ucis ca oricând, şi acum aveau să fie nevoiţi să încerce unul dintre spitalele din Kingston (dacă mai avea vreun sens; dacă mai trăia copilul; dacă nu intra în travaliu mai devreme, născând un copil mort) - *Destul,* îşi zise, mângâindu-şi cu o mână pântecul în cercuri largi, ca şi cum ar fi fost o lampă din care invoca duhul; *Fii sănătos*, îi spuse copilului, *fii sănătos* - ciudat cât de mult poţi să doreşti ceva care te intimidează de moarte, pe care nu l-ai vrut la început, dar nu ai avut puterea de a-l refuza (mulţumită celor doisprezece ani de şcoală catolică), care smulsese volanul din mâinile tale şi îţi mutase viaţa pe un drum neaşteptat, nepavat; şi mai vorbeşti despre divergenţa cuantică - îşi aminti de prima dată când simţise copilul mişcând, prima dată când fusese sigură, o emoţie care în acelaşi timp o înspăimântase şi o încântase, devenind apoi lovituri cu picioarele şi cu pumnii şi utilizându-i vezica drept trambulină personală - sentimentul care crescuse în ea odată cu sarcina fusese diferit de ceea ce aşteptase: nimic din sentimentalismul greţos de dulce care era sigură că va izvorî din ea, în schimb, ceea ce încolţise era mai esenţial, primitiv chiar, o legătură profundă cu copilul care îi umfla pântecul, ca şi cum ar fi simţit cordonul ombilical unindu-i - sentimentul fusese completat de altele: nelinişte în cea mai mare parte, patetism lacrimogen, ocazional, o mulţumire profundă, solidă şi grea ca o piatră - *Fii sănătos,* îi spuse copilului, *fii sănătos.*

Chiar înaintea zorilor...

...cerul umplându-se de lumină, indigoul pălind spre albastru închis, stelele cele mai mici stingându-se...

...**a venit Haita**...

...sosirea lor fiind vestită de zgomotul alarmei unei maşini pe care, îşi dădu seama, Wayne trebuia s-o fi pregătit exact în acest scop - într-o clipă ridicase puşca la obraz şi unul din Haită îi apăru în vedere; mişcă arma în stânga şi în dreapta şi văzu doi în spatele său, şi încă unul în urmă, toţi patru situaţi la aproximativ trei metri dincolo de bariera de frânghie, croindu-şi drum încet, plasându-şi cu grijă fiecare labă de mărimea unei farfurii, oprindu-se să adulmece

drumul din faţă, făcând o pauză să studieze cablurile de susţinere ale Podului - Jackie avu suficient timp să verifice numărătoarea iniţială a doua oară, şi a treia, şi când fu sigură că cele patru creaturi pe care le vedea constituiau Haita, că asta era tot, nu mai existau şi alţii împreună cu ei, inima îi tresări cu o bucurie feroce şi gândi, *Patru, sunt patru; putem reuşi; Wayne avea dreptate; putem scăpa de ei, în sfârşit* - cei patru erau într-o formă proastă; păreau să fi scăpat dintre rămăşiţele capcanei de la mall: pielea lor era presărată cu tăieturi, zgârieturi, arsuri; petice de blană fuseseră smulse; bucăţi de piele atârnau ca nişte fanioane; cel pe care îl vizase prima dată părea să aibă ceva la ochiul stâng, care avea o crustă de sânge întunecat, în timp ce ultimul îşi târâta piciorul stâng din spate - faptul că supravieţuiseră îi făcea mai puternici, da, mulţumesc, domnule Darwin, dar urmărindu-le înaintarea precautǎ Jackie îşi aminti de câinele bunicii ei, un pudel deja bătrân când ea era copil şi devenise din ce în ce mai cărunt, mai infirm, mai tremurător şi mai şovăitor cu fiecare an, însă inima ei nu simţi milă; ultimele patru săptămâni asiguraseră imposibilitatea acestui lucru; asocierea doar îi temperă bucuria - *E timpul să-i punem capăt,* se gândi şi se întoarse să-l trezească pe Wayne, care era (bineînţeles) deja trezit şi îşi înghesuia pistoalele în cureaua pantalonilor, îşi trecea cureaua sacului-cu-şmecherii peste cap, cu faţa calmă - se lăsă pe vine lângă ea, întinzându-i un al treilea pistol: „În caz că vreunul dintre ei reuşeşte să treacă de mine”, zise când ea îl luă, îi verifică siguranţa şi îl aşeză pe piatra de lângă - luă rucsacul ei şi îl târî astfel încât ea să se poată sprijini pe acesta: „Ţinteşte-l pe cel din spate, spuse el, şi pe oricare altul care încearcă să scape” şi înainte să poată răspunde, alerga de-a lungul pragului - ţinând puşca de-a curmezişul cu mâna dreaptă, Jackie se foi într-o parte şi-n alta până ajunse să se sprijine de rucsac, apoi aduse puşca în poziţie de tragere, potrivindu-şi patul în umăr şi pregătindu-l să preia reculul, despre care Wayne o asigurase că nu era atât de rău - privi prin cătare şi acolo se afla Haita, oprită din drum, zbârlită; îi putea auzi, o notă profundă de bas, ca o violă dezacordată, şi ea îşi încordă degetul pe trăgaci, aşteptând ca ei să intre în panică şi să fugă, amintindu-şi să strângă, nu să smucească, şi întrebându-se dacă va fi în stare măcar să nimerească, dar să mai şi oprească pe vreunul dintre ei - Wayne alerga pe drumul

spre Pod cu mâinile goale şi când Haita îl zări, sunetul lor crescu până la un scheunat dezlânat, acoperind ceea ce le striga Wayne; batjocorindu-i, fără îndoială, făcându-i să se grăbească (şi o parte din ea se întrebă dacă avea să funcţioneze, de ce ar reacţiona animalele la insulte, şi se întrebă dacă erau animale, dar nu era sigură ce implica o asemenea întrebare, pentru că nu-şi imagina că nişte maşini ar fi deranjate de provocările lui, şi deci rămânea ce? oameni? ceea ce era ridicol).

S-a terminat repede...

...sau cel puţin aşa a considerat Jackie după aceea - în timp desfăşurării, totul părea să se petreacă cu o încetineală agonizantă, aproape ca într-o serie de tablouri care se schimbau la fiecare modificare a luminilor Podului:

violet, şi Wayne era în plină alergare, cu gura deschisă, cu mâinile întinse în lateral, fălcile conducătorului Haitei încleştându-se, arătându-şi colţii în ceva care semăna straniu de mult cu un rânjet, ceilalţi păşind înainte;

albastru, şi Wayne se opri, la mai puţin de şapte metri de bariera de frânghii care, privită cu Haita apropiindu-se de ea, părea o fantezie, o imitaţie copilărească a unui aranjament mai trainic;

verde, şi liderul se ghemui să sară, mâinile lui Wayne erau tot goale, ultimul din Haită încetase să mai înainteze şi părea să se gândească la retragere; Jackie prinse în cătare capul lui teşit;

galben, şi liderul se afla în aer, mâinile lui Wayne ocupate de pistoalele pe care le aţintea nu asupra fiinţei atârnând suspendată în faţa lui, ci a perechii din spatele ei; ariergarda se întoarse să fugă, scoţându-şi capul din bătaia puştii, expunându-i lui Jackie gâtul;

portocaliu, şi liderul lovi reţeaua şi rămase prins în ea, frânghiile încovoindu-se, dar rezistând; ţevile pistoalelor lui Wayne fulgerând alb când el le goli în cei doi membri din mijlocul Haitei, care continuară să înainteze clătinându-se chiar dacă le făcuse capetele bucăţele; cel rămas tocmai se răsucea să fugă, expunându-şi ceafa armei lui Jackie şi ea apăsă pe trăgaci, puşca fulgerând, trosnind şi lovindu-se de umărul ei, aproape sărindu-i din mâini;

roşu, şi ea se luptă să-şi îndrepte din nou privirea în faţă,

încercând să-l găsească pe ultimul membru al Haitei înainte să ajungă prea departe, sperând într-o altă şansă de a trage, poate avea să-l rănească, să-l ologească şi Wayne să-l termine, dar nu-l văzu, dispăruse, şi mătură cu privirea în toate direcţiile, dar iată-l, cu picioarele crăcănate, cu partea din faţă a capului lipsă, spartă, şi pentru o clipă fu atât de fericită, încât îi veni să chiuie, apoi se gândi la Wayne şi îl căută, cu degetul mângâind trăgaciul;

portocaliu din nou, şi văzu că Wayne abandonase pistoalele, aruncându-le în lateral, şi se îndrepta spre ultimul individ al Haitei care nu reuşise să se desprindă din capcana sa de frânghie şi care se zvârcolea şi se contorsiona, muşcând aerul frustrat; *Ce dracu'?* se gândi ea şi ţinti spre pieptul creaturii; dar

galben, şi ceva nu era bine, imaginea era întunecată; se trase înapoi, clipi, apoi se uită din nou;

verde, şi văzu că Wayne purta o pelerină, era urmat de o trenă de întuneric care vălurea în spatele şi de fiecare parte a lui, dincolo de care lumina verde licărea şi unduia;

albastru, şi Wayne stătea în faţa creaturii, cu capul acoperit de acelaşi întuneric, cu excepţia gurii, spunând ceva creaturii care se zbătea să ajungă la el, iar Jackie ar fi trebuit să fie capabilă să citească pe buze, întotdeauna fusese bună la asta; dar nu putea să creadă că vedea ceea ce vedea;

violet, şi Wayne întinse braţele îmbrăcate în negru, apucă fălcile ultimului rămas al Haitei şi îi smulse capul, creatura zvâcnind în convulsii în timp ce sângele negru ca tot ceea ce îl învăluia pe Wayne ţâşnea din gât - fără să se gândească, Jackie fixă cătarea pe pieptul lui Wayne, pe întunericul care putea jura că se mişcă în valuri peste el, care, Dumnezeu s-o ajute, se întindea spre sânge înceţoşând aerul, şi timpul deveni o încăpere prin care ea putea să se plimbe, sortând mulţimea de voci care ţipau în capul ei: una dintre ele striga „Ce dracu'”!, o alta, „Ce faci?”, o a treia „Cum o să supravieţuieşti fără el?”, a patra, „Îi eşti datoare”, şi a cincea, *„Ce este* el?” - degetul ei presa uşor pe trăgaci; dacă era să acţioneze, acum era momentul; în următoarea secundă, Wayne avea să observe ce făcea - apoi luminile se stinseră pe Pod, aruncând peisajul în semiîntuneric, iar copilul alese acel moment ca să lovească tare, o lovitură care o făcu să exclame „Aah!” şi să dea drumul

trăgaciului, şi atunci ceea ce instalase Wayne pe Pod detonă într-o izbucnire de lumină şi sunet, un TROSC alb strălucitor, care o făcu să se ascundă după rucsac, cu mâinile deasupra capului, puşca scăpându-i, uitată - aerul din jurul ei se învolbură de la forţa exploziei; piatra din spate se cutremură când Podul coborî spre râul de dedesubt, cablurile de susţinere plesnind ca nişte corzi de chitară supratensionate, aşchii de metal, bucăţi de pavaj, un volan plouau peste ea în timp ce Podul gemea - Jackie riscă o privire şi îl văzu curbându-se spre interior, cu spatele rupt, cu forţele care îl ţinuseră în echilibru dezlănţuite - cablurile de suspensie tremurau, turnurile se aplecau unul către celălalt şi ea fu convinsă că întreaga structură avea să se răsucească în direcţii opuse - copilul lovi din nou, o combinaţie unu-doi, şi ea se adăposti cât putu mai bine în spatele rucsacului, în timp ce pragul de piatră continua să vibreze şi geamătul a mii de tone de metal protestând în faţa sfârşitului răsuna pe colinele de deasupra ei, făcând copilul să se agite, iar ea îşi acoperi pântecul cu mâinile, încovrigându-se cât putea mai mult asupra lui, spunându-i că era în regulă, totul era în regulă...

...**şi după aceea Jackie s-a îndreptat spre nord**...

...trecând pe lângă alte trei maşini care ofereau locuitorilor lor florali aceeaşi vedere zi de zi - era însoţită de Wayne, care reapăruse înainte ca Podul să-şi înceteze plângerea (cu toate acestea, nu se prăbuşise: turnurile se înclinaseră nebuneşte; cablurile erau prea tensionate la capete şi prea lăsate la mijloc; în nici un caz nu se putea trece peste el; dar încă mai unea un mal de celălalt), şi care se eliberase de negrul acela, cum să-i spună? costum? - rămase la accesoriu, un termen ciudat, dar exact - ca răspuns la întrebarea ei, el confirmase că ăsta era sfârşitul lor, dar ar fi bine să se pună în mişcare: Kingston era departe, şi cine ştie ce se mai afla pe partea asta a Hudsonului? - Dacă el ştia că Jackie îl prinsese în cătarea armei, că-i ţinuse viaţa în mâini, aşa cum ţinea în pântec copilul care în ultimele ore nu încetase să-i reamintească de prezenţa lui (ceea ce însemna că [poate] se va relaxa în privinţa asta), sau dacă suspecta vreuna dintre întrebările care pândeau chiar pe vârful limbii ei, ameninţând să izbucnească la cea mai mică provocare sau dacă bănuia că ea mergea cu o mână ascunsă în haina groasă pe care o îmbrăcase pentru că

ascunsese acolo cel de-al treilea pistol, spunându-i lui că probabil fusese aruncat de pe prag de suflul exploziei, Wayne nu dădu nici un semn.

Până la căderea nopţii, ajunseseră departe.

[*Originally published in „The Magazine of Fantasy & Science Fiction”, September 2007*]

NOTĂ BIBILIOGRAFICĂ

John Langan a publicat câteva povestiri în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction,* dintre care două - *On Skua Island* şi *Mr. Gaunt* - au fost nominalizate la premiul International Horror Guild. *Mr. Gaunt and Other Uneasy Encounters* este o culegere de texte scurte. Recenziile şi eseurile lui au apărut în *Dead Reckonings, Erebos, Extrapolation, Fantasy Commentator, The Internet Review of Science Fiction, The Lovecraft Annual, Lovecraft Studies* şi *Science Fiction Studies.* Instructor adjunct la SUNY New Paltz, el lucrează la terminarea disertaţiei despre H.P. Lovecraft.

Episodul şapte este o reinventare a unei poveşti pe care a scris-o când avea douăzeci de ani. Versiunea curentă a fost influenţată de un alt text din acest volum: *Sfârşitul lumii pe care o cunoaştem* de Dale Bailey. „Povestirea lui Dale este o reinterpretare grozavă a poveştii clasice postapocaliptice de la mijlocul secolului, spune Langan. Am admirat ceea ce a realizat el, dar am simţit şi puţină invidie, o dorinţă de a arăta că nu toată lumea ar întoarce spatele şi ar pleca liniştită în adâncurile nopţii.”